

кавалеры срѣщнахъ са при брѣга; поради тъмотата тѣ
неможахъ да са респознаѣтъ единъ другий, и са спрѣхъ
почти въ едно време.

— Вый ли сте, донъ Валере, попыта единтъ.

— Азъ съмъ, донъ Естеване, не са забавихте.

— Минѣхъ са три дни; отговори младийтъ графъ на-
жалено.

— Е? сполучихте ли, пріятелю мой, цѣльта си? упра-
вительтъ . . .

— Ще го изгорѣтъ подиръ осемъ дни, ако го оставимъ.

— Не ви ли казвахъ че царьтъ е първийтъ служителъ
на инквизиціята? По добръ бы было предъ инквизитора да
има человекъ покровителството на единъ Гардунецъ отъ
колкото на единъ императоръ.

— О! Валере! Валере! рече Естеванъ съ гнѣвъ, ако да
знаеше ты каква бездна отъ беззаконія е душата на Пе-
тра Арбуеза!

— Знаѣ го подобръ отъ васъ. Но нема да го измѣните;
нека помислимъ само съ какво средство да отървемъ Се-
вилскыя управительъ.

— Обѣщахте ми са да ми помогнете, донъ Валере; ка-
жѣте, що трѣба да сторимъ? на сичко съмъ готовъ!

— На сичко! наистина ли, донъ Естеване?

— На сичко; заклевамъ са. Слушайте донъ Родриге;
баща ми бѣше членъ на Кастилскыя съветъ, и смѣло са
бори за свободата и благополучіето на Испавія. Дълбоко
забравяне на сына му бѣ наградата за услугытъ му. Не
си припомнихъ поне че графъ де-Варгасъ остави наслѣд-
никъ на името си, но п не възприемамъ да са оплача за
туй. Бѣхъ тѣсенъ пріятель на Севилскыя управитель, прія-
тель на найблагородныя и найчестныя отъ сичкытъ Испа-
нцы, бѣхъ годеникъ на дъщеря му която обожавамъ. Мачи-
хъ бащата, и затворихъ дъщерята; и кой знае ако Петръ